

Društveni izlet h koreninam na Južno Tirolsko

Po uspešno organiziranih izletih, po Trubarjevi poti leta 2008 in v Idrijo 2009, se je Muzejsko društvo Škofja Loka (MD) odločilo za večji zalogaj in svoje člane povabilo na izlet v tujino. Glavna točka obiska je bilo južnotirolsko mestece Innichen, kamor je MD že potovalo leta 1967. Organizacijo tokratnega izleta je prevzel Peter Pokorn in, ob izdatni pomoči tajnice društva Mojce Ferle ter Williama Feichterja, vodje področja za kulturo na občini Innichen, izvrstno pripravil traso in točke ogleda. Že ponudba sama je toliko obetala, da je bil avtobus zaseden v treh urah po objavi novice na spletni strani!

2. oktobra 2010 smo tako ob sedmih zjutraj napolnili avtobus, ki nas je čakal na parkirišču ob Sori, in se še v mraku podali na precej dolgo vožnjo. Do prvega

Udeleženci izleta pred romansko cerkvijo sv. Korbinijana v Innichenu.

postanka blizu avstrijskega Spittala nas je večina dremala in prva jutranja kavica se je še kako prilegla. V nadaljevanju vožnje po Pustriški dolini (Pustertall) in mimo izkopenin rimskega Aguntuma sta nam Peter Pokorn in Mojca Ferle natančneje predstavila naš izlet. Naš glavni cilj – mesto Innichen v zavetju Dolomitov – je bil prav tako kakor Škofja Loka dolga stoletja v posesti freisinških škofov. Ti so prav iz omenjenega kraja in Pustriške doline naselili številne koloniste na svoje loško gospostvo in nam tako prinesli priimke, kot so Gaser, Hafner, Thaler, Gartner, Jenšterle ...

Ob poti so se na levi in desni iz megle občasno izvili značilni vrhovi Dolomitov, že pokriti s snegom, obarvano listje dreves je kazalo na pozno jesen. Premagali smo kar nekaj nadmorske višine in se za prvo malico ustavili na višini skoraj 1000 m. Še nekaj kilometrov mimo Innichena in cesta nas je pripeljala do Brunica (Brunecka), kjer smo v Dietenheimu obiskali muzej na prostem. Sonce nas je sramežljivo pozdravljalo skozi meglice, tako da smo si že v lepem vremenu ogledali okrog dvajset kmečkih domov iz 15. do 18. stoletja, z ohranjenim kmečkim orodjem, gospodinjstskimi pripomočki in pohištvom. Vsaka hiša ima svoj vrt, »gartel«, zasajen z domačimi zelišči in cveticami.

Sledila je vožnja nazaj v Innichen, kjer smo si najprej ogledali muzej o Dolomitih, predstavil pa nam ga je kar njegov ustanovitelj, raziskovalec in entuziast Michael Wachtler. Mimo gostiln s slikovitimi imeni, Pri črnem orlu, Sivem medvedu in Pri belem konjiču, smo se po lepo urejenem glavnem trgu sprehodili do najstarejše stavbe v mestu, nekdanje kašče. Ta je preurejena v mestni muzej; po njem nas je z izčrpno in zanimivo razlago popeljal dr. Egon Kuhebacher. Pokazal nam je čez 1000 let star les za tramove in podpornike, zanimiv pa je tudi kip črne Marije sedem žalosti, ki so jo nekdanj v procesiji nosili po mestu. Že zgodovinar Pavle Blaznik je zapisal, da so Soričani, potomci priseljencev iz Innichena, na vsaka tri leta romali na Južno Tirolsko in v Innichenu darovali mašo ter izročili darilo *Käfergeld*, kar naj bi jih obvarovalo pred mrčesom.

Po ogledu muzeja nam je Anton Brugger obširno predstavil umetniško-zgodovinski pomen baročne cerkve sv. Mihaela in romanske cerkve sv. Korbinijana, katere začetki segajo v leto 769, ko je bil ustanovljen benediktinski samostan, in sicer z namenom pokristjanjevanja Slovanov. Cerkev je današnjo podobo dobila v 11. in 12. stoletju in je največja romanska cerkev na celotnem nemško govorečem področju. Zanimivost cerkve je tudi starodavno rebro, ki ga tako

Najstarejša stavba v mestu je danes preurejena v muzej, ki se nahaja v neposredni sosesčini cerkve sv. Korbinijana. (foto: Aleksander Igličar)

predstavljenega najdemo le še v našem Crngrobu in v stolnici v Kölnu.

Po končanih ogledih nas je pozdravil župan Innichena Werner Tschurtschenthaler, ki se je z nami in ostalimi gostitelji sprehodil do gostilne, kjer nas je čakala večerja. Dobrote tamkajšnje kuhinje so se resnično prilegle. Gostiteljem smo se zahvalili za lep sprejem in izčrpno predstavitev mesta ter jim izročili priložnostna darila v obliki naših knjižnih izdaj.

Čakala nas je še štiriurna vožnja proti Sloveniji, vendar je hitro minila, saj smo polni lepih doživetij in novih védenj ob veseli domači pesmi ter spremljavi na kitaro še prehitro prispeli domov.